

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Dagmar Gottwaldové a soudců Mgr. Karly Nekolové a Mgr. Jana Rýznara ve věci

žalobkyně: **BNP Paribas Personal Finance SA**, registrační číslo B 542097902
sídlem 1 boulevard Haussmann, 750 09 Paříž, Francouzská republika

proti

žalovanému: [redacted] narozený dne [redacted]

bytem [redacted]

o zaplacení částky 16 476 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 12. 12. 2012, č. j. 17 C 87/2012-41,

ve znění opravného usnesení ze dne 28. 2. 2014, č. j. 17 C 87/2012-63,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se zrušuje a řízení se v celém rozsahu zastavuje.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
- III. České republice se právo na náhradu nákladů odvolacího řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Okresní soud rozhodl v záhlaví označeným rozsudkem pro zmeškání tak, že uložil žalovanému zaplatit žalobkyni částku 16 476 Kč s příslušenstvím (výrok I.), uložil žalovanému zaplatit původní žalobkyni (CETELEM ČR a. s., IČO 25085689) na náhradě nákladů řízení částku 12 986 Kč (výrok II.).
2. Proti tomuto rozsudku v jeho plném rozsahu podal žalovaný včasné odvolání.
3. Projednání odvolání žalovaného bránila překážka spočívající v tom, že usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 9. 2013, sp. zn. [redacted] byl zjištěn úpadek žalovaného a povoleno jeho řešení oddlužením. Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 8. 2019, č. j. [redacted], vzal insolvenční soud na vědomí splnění oddlužení žalovaného a zároveň rozhodl o tom, že se žalovaný osvobozuje od placení pohledávek zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny a osvobození se vztahuje i na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, ač tak učinit měli.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michal Vozar.

4. Původní žalobkyně v průběhu řízení zanikla a ztratila způsobilost být účastníkem řízení, okresní soud proto usnesením ze dne 17. 9. 2019, č. j. 17 C 87/2012-126, rozhodl dle § 107 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), o tom, že namísto dosavadní žalobkyně bude jako s žalobcem pokračováno se společností BNP Paribas Personal Finance SA, jako s nástupcem zaniklé původní žalobkyně.
5. Dříve, než o odvolání žalovaného rozhodl odvolací soud, vzal žalobce svou žalobu v celém rozsahu zpět z tohoto důvodu splnění oddlužení ze strany žalovaného.
6. Odvolací soud vyzval žalovaného, zda se zpětvzetím žaloby souhlasí spolu s doložkou dle § 101 odst. 4 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Žalovaný se v soudem stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto se má za to, že proti zpětvzetí žaloby nemá žádných námitek.
7. Dle § 222a odst. 1 o. s. ř. vezme-li žalobce (navrhovatel) za odvolacího řízení zpět návrh na zahájení řízení, odvolací soud zcela, popřípadě v rozsahu zpětvzetí návrhu, zruší rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení zastaví; to neplatí, bylo-li odvolání podáno opožděně nebo někým, kdo k odvolání nebyl oprávněn, anebo proti rozhodnutí, proti němuž není přípustné.
8. Rozsudek, proti němuž bylo odvolání přípustné, byl napaden v plném rozsahu včasným odvoláním žalovaného, došlo tak v plném rozsahu k suspenzivnímu i devolutivnímu účinku odvolání. Odvolací soud s ohledem na zpětvzetí žaloby žalobcem a souhlas žalovaného se zpětvzetím žaloby, postupoval v souladu s § 222a odst. 1 o. s. ř. a rozsudek okresního soudu v celém rozsahu zrušil a řízení v celém rozsahu zastavil, jak uvedeno ve výroku ad I. tohoto rozhodnutí. Tím bylo vyřízeno také odvolání žalovaného proti rozsudku.
9. Odvolací soud byl povinen v důsledku zrušení rozsudku a zastavení řízení znovu originárně rozhodnout o náhradě nákladů nalézacího řízení.
10. V případě zastavení řízení je soud povinen se nejprve zabývat tím, který z účastníků řízení z procesního hlediska zavinil zastavení řízení, tedy dále také i tím, zda se jednalo o žalobu důvodně podanou a vzatou zpět pro chování žalovaného.
11. Žalovaný byl rozhodnutím insolvenčního soudu dle § 414 zák. č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon (dále jen „IZ“ nebo „insolvenční zákon“), osvobozen od placení pohledávek, proto postupoval žalobce zcela logicky tak, že vzal svou žalobu v celém rozsahu zpět, neboť v důsledku rozhodnutí insolvenčního soudu o osvobození od splacení pohledávek, se z pohledávky žalobce stala naturální obligace, ohledně níž věřitel nemůže její splnění vůči dlužníku autoritativně vynutit. Na základě těchto důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že je namístě aplikovat § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. a dovodil, že žaloba byla důvodně podána a vzata následně žalobcem zpět pro chování žalovaného. Žalobci tak dle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. vzniklo právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Těchto se však žalobce výslovně vzdal.
12. Nárok na náhradu nákladů řízení má základ v procesním právu a vzniká teprve na základě pravomocného rozhodnutí soudu, které má v tomto směru konstitutivní povahu (k tomu srov. Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 1998, uveřejněné pod číslem 52/1998 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, bod XXXVII. stanoviska, a dále Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 7. vydání. Praha: C. H. Beck. 2006, str. 676). Rozhodnutí o nákladech řízení (nárok na náhradu nákladů řízení) je totiž jako procesní nárok zpravidla závislé na rozhodnutí ve věci samé; v takovém případě pak platí, že nenabude-li rozhodnutí ve věci samé právní moci, nelze hovořit ani o vzniku práva na náhradu nákladů řízení. Proto pohledávka z titulu práva na náhradu

Shodu s prvopisem potvrzuje Michal Vozar.

nákladů řízení před soudem zpravidla vzniká (na rozdíl od hlavního závazku, jenž byl předmětem soudního řízení) po právní moci rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2004, sp. zn. 32 Odo 529/2003, rozsudek téhož soudu ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 29 Cdo 238/2007, uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 7, ročníku 2008 pod číslem 92, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2009, sp. zn. 20 Cdo 1932/2007, ze dne 30. 7. 2009, sp. zn. 29 Cdo 4857/2007, ze dne 28. 1. 2010, sp. zn. 20 Cdo 275/2008, ze dne 14. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1520/2009).

13. Odvolací soud se proto dále zabýval tím, zda lze s ohledem na § 414 insolvenčního zákona žalovanému uložit povinnost zaplatit náklady řízení.
14. V rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2010, sp. zn. 29 Cdo 3509/2010, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod pořadovým č. 63/2011, Nejvyšší soud vyslovil závěr, že rozhodnutí vydané podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona, jímž insolvenční soud osvobodí dlužníka od placení pohledávek v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, nezabavuje povinnosti k úhradě těchto pohledávek dlužníkovým věřitelům ani ručitele, ani jiné osoby, které měly vůči dlužníku pro tyto pohledávky právo postihu. Pohledávka, na kterou se vztahuje rozhodnutí o osvobození dlužníka od placení, vydané podle § 414 odst. 1 insolvenčního zákona, v neuhrazeném rozsahu nezaniká, v soudním či jiném řízení ji však již nelze věřiteli přiznat; ve vykonávacím řízení má taková pohledávka stejný režim, jako promlčená pohledávka.
15. Má-li sama pohledávka, která byla předmětem řízení, režim jako promlčená pohledávka, tj. jako naturální obligace, pak je v souladu s dlouhodobou judikaturou Nejvyššího soudu závěr, že stejný osud pohledávky sdílí i její příslušenství, tedy je-li naturální obligací jistina, pak je naturální obligací i její příslušenství. Například v rozsudku ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. 21 Cdo 3477/2006, Nejvyšší soud dospěl k závěru, že „povinnost platit úroky a úroky z prodlení nemůže trvat déle, než trvá závazek hlavní. Splněním dluhu (závazku) nebo jeho zánikem z jiného důvodu zaniká (končí) také povinnost platit úroky a úroky z prodlení jako vedlejší (akcesorický) závazkový právní vztah; zůstává tu jen povinnost zaplatit dospělé úroky a úroky z prodlení. Dojde-li k promlčení hlavního závazkového právního vztahu, nemůže se takový právní následek uplynutí času nevztahovat k závazku vedlejšímu (akcesorickému)“.
16. Za této situace dospěl odvolací soud k závěru, že je namístě o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů rozhodnout tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na jejich náhradu, ostatně obdobný případ byl řešen naposledy v usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 8. 2018, sp. zn. I. ÚS 2730/18, kdy v tam posuzovaném případě rovněž nalézací soud nepřiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení a toto rozhodnutí bylo shledáno ústavně konformním.
17. Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení je založen na stejných důvodech.
18. V odvolacím řízení vznikly státní náklady spočívající v zaplacených nákladech na svědecké ve výši 434 Kč a 48 Kč. Státu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, avšak toho k náhradě nelze s ohledem na shora uvedenou právní argumentaci zavázat, a proto odvolací soud rozhodl tak, že se státu právo na náhradu nákladů odvolacího řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Okresního soudu v Novém Jičíně, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která

Shodu s prvopisem potvrzuje Michal Vozar.

v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti tomuto rozhodnutí v části týkající se výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

Ostrava 29. listopadu 2019

Mgr. Dagmar Gottwaldová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Michal Vozar.